שני שערים

במושגים שונים מהמקובל, היה זה רגע מלא הוד קדושה. סביב המגרש רחב הידיים עמדו וישבו אלפי בני־אדם, שהתרגשותם הגיעה לנקודת־שיא, ציפו ברטט ורעדה לרגע הגדול. נדמה היה שירושלים חזרה לתקופת הנביאים וההתלהבות המשיחית ורק המכוניות הרבות שניצבו מאחורי הגדרות בגאווה אילמת הזכירו את קיומה של המאה־העשרים, בה תפש, נוסף על פצצות־האטום והמימן, את מקומו הנכבד, גם הכדורגל.

ירושלים ראתה כבר הרבה פולחנים וסגידות. השבת היה זה פולחן מודרני, לקול עשנים ופעמונים, שאגות והתפרצויות היסטריות.

משמעות עמוקה. השאלה שחישמלה בשבועות האחרונים את מרבית תושבי הבירה היתה: האם ינצח בית"ר את הפועל רחובות, יזכה לעלות לליגה הראשונה?

לא היתה זו סתם שאלה. זאת היתה ממש תחינה. פעימות הלב הכפילו את מספרן, ומחזור הדם הגביר את מרוצו כל אימת שהוזכר המאורע המכריע, וככל שהתקרב המועד עלה המתח. כי ההצלחה לא היתה נחשבת רק להישג ספורטיבי; היה לה משמעות פסיכולוגית הרבה יותר עמוקה.

ירושלים, שפיגרה בהרבה שטחים אחרי תל־אביב וחיפה, לא הצליחה, בין השאר, משך עשרים שנה, להכליל אף אחת מקבוצות הכדורגל שלה ברשימה הראשונה של קבוצות הארץ המעולות, הסתפקה, בחירוק שיניים, במשחקי כדורגל מהדרגה השניה. השבת עמד תסביך הנחיתות הממושך להתחסל. הנצחון המקוה היה זורע שתילים רעננים. 22 משחקים טובים, עם הקבוצות הראשונות במעלה בארץ, היו נותנים תנופה עצומה לפיתוחו של הספורט בבירה, מלאים, בין השאר, גם את הקופה הריקה.

"בווווו". עודף המרץ העז לנצחון הקבילו את פני האורחים מרחובות ב"בוז" גדול, לא ספורטיבי ביותר, שהפך לשאגות מחרישות־אוזן עת עלתה קבוצת בית"ר על המגרש. כל מה שהצטבר במשך שבועות התפזר חיש בחלל. חישובים מספריים חושבו תוך שניות, נסבו על סיכויי המשחק, ו־סיכויי פסק הדין של ההתאחדות (העולם הזה 851)*. שריקת השופט החיפאי קליין שמה קץ לעבודת המוח. תורו של הגרון הגיע וביחד עם אלפי חסידי בית"ר מתל־אביב וסביבתה, החל הקהל הרב ללוות את הכדור בשאגותיו.

היה זה מאורע ללא תקדים בחיי־הספורט בארץ. הכדורגל הישראלי לא ידע מעודו התרגשות כלל־ארצית דוקא בליגה השניה שחשיבותה בימות־חול היא באמת בדרגה שניה. עוד בשעות הבוקר המוקדמות שחקו צמיגי אוטובוסים, מוניות ומכוניות משא את כביש תל־אביב—ירושלים בדרכן למטרה אחת: מגרש י.מ.ק.א.

על המגרש עצמו הסתובבו ראשי ההתאחדות, שופטים, עתונאים וצלמים. הוי מחזה נדיר. אולם הם לא באו לראות משחק כדורגל. הם לא היו מטריחים את עצמם רק לשם כך. אך הם באו לראות בהכרעת הקרב שדובר עליו כה רבות. ואכן, לטיב המשחק לא היה כלל ערך. הוא גם לא היה משובח. קבע בו מספר השערים.

זעקות אימים. עשרים הדקות הראשונות מרטו את העצבים המתוחים גם בלאו הכי. הרחובותים לא הראו כלל סימני אי־בטחון. הם היו רגילים למגרש, למזג האויר ולכל הפתעה שהיא. הסכנה: כל הקבוצה עלתה עוד שבוע לפני המשחק לירושלים; סיימה את הכנותיה בבירה. אך לבית"ר היה שוב יתרון מכריע: הקהל. די היה לכדור לחצות קמעה את קו האמצע כדי שחלל האויר יתמלא בצריחות איומות. למרות זאת הפכה הדקה ה־29 של המשחק לדקת אבל. מגן בית"ר נגע בידו בכדור ברחבת השער. השופט פסק מכת עונש מ־11 מטרים. הבירה ספגה שער מרגיז.

* בינתיים נתן פסק הדין שקבע את קבוצת בית"ר כמנצחת במשחק נגד הפועל רעננה בתוצאות 3:0. על ידי זה זכתה בית"ר ב־2 נקודות שהעלוה לליגה א' בעונה הבאה.

עוד אחד! חסידי־בית"ר לא הסתפקו ב־שני שערים, דרשו עוד ועוד. למרות התיאבון הגדול לא הצליחו הרעשנים לשנות את התוצאה (2:1) שהיוותה אף היא הישג גדול.

"קרריר — קלינג — קלינג!" חרעשנים והפעמונים נטלו חלק פעיל בקרב המרתק. ביום ראשון בבוקר הרגישו מחלקי־נפט ירושלמיים רבים לתמהונם הרב, בחסרון מכשירי־המשיכה המוסיקליים שלהם.

מאבק מותח עצבים

כל התנגשות של השחקנים עוררה הד מחריש־אזניים בין קהל־האלפים. הקרב על

שני שערים שהובקעו במחצית הראשונה של המשחק המכריע, בין בית"ר ירושלים והפועל רחובות, זיעזעו את מגרש י.מ.ק.א. בבירה. היו אלה שערים שחיסלו את הדומיה של המחצית הראשונה, שנסתיימה ב־0:0 לזכות הפועל. משך 45 הדקות האחרונות לחצו הבית"רים על שער־יריביהם ללא הרף, הבקיעו אותו (למעלה), החטיאוהו פעמים רבות (באמצע) ולבסוף זכו בשער־הנצחון, לתרועות אלפי אוהדיהם (למטה) אולם הפסדם של הרחובותים ב־2:1 עדיין לא שלל מהם את המקום הראשון בליגה השניה בזכות יחס שערים טוב מזה של בית"ר. בכל זאת היה המשחק מאורע ללא תקדים בחיי הספורט הישראלי.
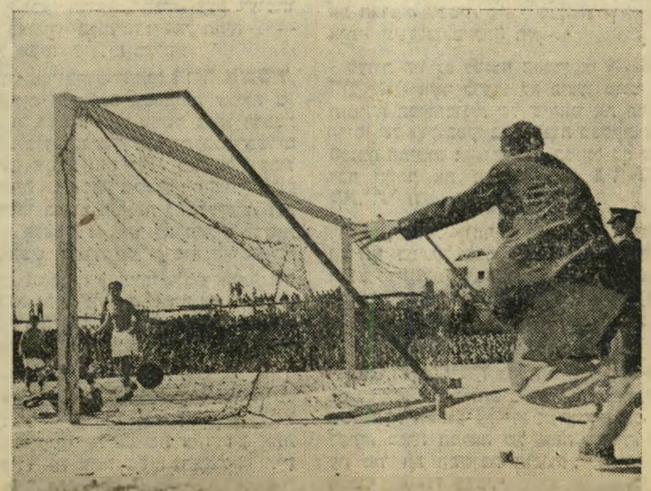
שער! לא שער! שער!